

der deri er angivet. Et andet Forhold er omtalt i § 7, nemlig at et saadant Barn ogsaa faar Arv efter Faderens Frænder under de Forhold og Billaar, under hvilke det faar Arv efter selve Faderen, nemlig naar denne ikke efterlader sig ægte Børn. Det tror jeg ikke paa nogen Maade kan gaa an. Forhold af denne Art kunne være saadanne, at de fædrene Frænder ikke have mindste Begreb om, at Barnet eksisterer og altsaa ikke have haft nogen Opfordring til ved Testamente eller paa nogen anden Maade at træffe nogensthemst Disposition for at værges sig imod, at de faae Arvinger, som de ikke kjende, og hvis Tilværelse de ikke ane. Men jeg slutter med at gjentage, at kan den ærede Forslagsstiller indskrænke sig til et saadant mindre Fremskridt, som jeg har antydnet, vilde det være mig kjær, om det maatte lykkes ham at gennemføre noget saadant.

Justitsministeren (Nellemann): Jeg skal ikke komme tilbage til disse Spørgsmaal, som bleve saa udførlig drøftede i Fjor, og jeg vil derfor blot indskrænke mig til i Dag at henholde mig til, hvad jeg i Fjor bemærkede. Der er dog et enkelt Punkt, som jeg skal berigtige overfor den ærede Forslagsstiller (Tang), idet han, saavidt jeg forstod, paastod, at jeg skulde have gjort noget Urigtigt gjældende ved Sagens Behandling i Fjor. Jeg hævdede og hævder endnu, at den Omstændighed, at Barnemoderen aflægger Ed paa, at en opgiven Person er Barnets Fader, er ikke efter Lovgivningen noget Bevis for Paterniteten i andre Relationer end blot, hvor Spørgsmaalet er om Udredelsen af Alimentationsbidrag, altsaa i Sager, hvor Spørgsmaalet dreier sig om Alimentationsbidraget. Med Hensyn dertil er det ganske vist saa, at Domstolene undertiden — men det er meget sjældent — have tilladt Kvinden at aflægge Ed i Stedet for Manden, naar der er tilveiebragt en meget stærk Formodning for Rigtigheden af hendes Foregavende; men dette Sidste maatte da ogsaa komme til. Men hvad enten disse Sager afgjøres ved Mandens eller Kvindens Ed, saa er det ikke Bevis for Paternitetsforholdet i andre Relationer end ene og alene med Hensyn til Alimentationsbidraget. Den, som ikke tør aflægge Ed, eller naar det er Kvinden, det tillades at aflægge Ed, ved hendes Ed bliver fældet, er forpligtet til at betale Alimentationsbidrag, men naar der i andre Relationer skulde blive Spørgsmaal om Forholdet som Fader til Barnet, er det ikke tilstrækkeligt Bevis. Jeg kan heller ikke tro Andet, end at forsaavidt den

ærede Forslagsstiller har faaet Underretning herom af Jurister, maa den være gaaet i samme Retning; det maa være ham, der har misforstaaet den Betsed, han har faaet. Iøvrigt skal jeg som sagt henholde mig til, hvad jeg bemærkede om dette Lovforslag forrige Gang, og ikke opholde Diskussionen om det videre i Dag.

Forslagsstilleren (Tang): Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (Salfier) gjorde en Indvending mod Gennemførelsen af §§ 1 og 2, særlig fordi de skadede Embedsmændene saa forstrækelig meget ved at lægge for store Byrder paa dem. De kunde nok bære dem, men saa maatte de bare have mere Løn. Jeg tror altsaa, jeg kan komme til Rette med det ærede Medlem ogsaa, naar der blot kan staffles flere Penge til Veie, saa at Embedsmændene kunne blive lønede bedre. Saa staa vi altsaa ved den gamle Historie: „Penge, Penge, tro mit Ord, det er Solen paa vor Jord“.

Salfier: Jeg skal tillade mig ganske bestemt at protestere mod den ærede Forslagsstillers Opfattelse af mine Ord. Han er i en fuldstændig Misforstaaelse. Jeg har mellem de forskjellige Ulemper, som dette Lovforslag vilde medføre, gjort gjældende, at det var en ganske betydelig Plage for Embedsstanden, og jeg har i Forbindelse dermed henvist til, at der atter og atter lægges Byrder paa Embedsmændene, uden at man i nogensthemst Maade byder dem Vederlag i den ene eller i den anden Retning. Jeg skal iøvrigt lige overfor det ærede Medlem for Maribo Amts 3die Valgkreds (Nielsen-Grøn) tillade mig at fremhæve, at jeg tror, han gjør sig skyldig i en saare stor Misforstaaelse, naar han mener, at man i nogen Maade kan afhjælpe Slegfredsbørns sørgelige Stilling gennem det at give dem Udgang til at bære Faderens Navn og arve ham. De Under, som fremtalde de sørgelige Tilstande for Slegfredsbørn, ligge ganske anderledes dybt nede, og have deres Grund i hele den forladte Stilling, Børnene have, og som ikke paa nogensthemst Maade i Virkeligheden kan afhjælpes ved saadanne rent illusoriske Goder som det at føre Faderens Navn og maaffe om 20 eller 30 Mar at faae en Arveret, som ingen Værdi har. Jeg har nu den Overbevisning, at hvis man — hvad jeg saare meget vilde ønske — kunde komme alle de Under til Livs, der her er Tale om, maa man ganske anderledes ind paa Sagen, og saa er der eet Spørgsmaal, der for mig overbeier alle de andre: nemlig Spørgsmaa-